

lige her. Ved Siden deraf har Forslaget aabnet Afgang til, at i mindre bethdelige Straffesager har tiltalte ogsaa Afgang til at faa Forsvar, men et saadant bestiftes ham ikke. Jeg gaar ud fra, at er man først inde paa den Præfiss, at man ser, at i de vigtigere Sager Forsvaret bliver bestiftet af det offentlige, vil ogsaa den Præfiss følges videre af de paagældende tiltalte, at det bliver mere almindeligt, ogsaa i mindre Sager, at søge en saadan privat Forsvarer. Det er imidlertid en Selvfølge, at en privat antaget Sagfører ikke betales af det offentlige men af den tiltalte selv. Endelig er der endnu Spørgsmaal om den Grænse, man i den Henseende vil drage. Det er naturligvis en Skønssag, hvor Grænsen skal sættes for de Sager, i hvilke det offentlige bestikker et Forsvar, og dem, for hvilke der er Afgang for den tiltalte til at antage et privat Forsvar, men en Grænse maa der være, og dette er saa meget mere mindgaaligt paa det militære Gebet, som vi jo vide, at en stor Del Straffedomme der affiges ved arbitrær Kendelse, og at der ikke er Anledning til at anbringe noget Forsvar der. At der ogsaa over for Krigsretten vil være Spørgsmaal om en bestemt Grænse, er en Selvfølge. Det gamle Forslag af 1850 saa vel som det af 1867 havde draget Grænsen noget højere end her og havde indskrænket sig til de allervigtigste Straffesager, saaledes at der kun bestiftedes offentligt Forsvar i Sager, som angik Strafarbejde, Livsstraf, Embedsfortabelse og vel ogsaa Fæstningsarrest, men alle andre Straffesager vare ikke medtagne. Jeg tror imidlertid, man er nødt til at gaa et Skridt længere. Derfor har jeg tilladt mig at foreslaa at sætte Grænsen mellem Fængsel af første og anden Grad. Det er ikke tilfældigt, at denne Grænse er taget. I Scheels Udlast af 1867 er den Grænse, som skiller mellem saadanne Sager, der skulle kunne appelleres til den da foreslaaede Overkrigsret, og dem, som ikke kunne appelleres, sat saaledes, at Sager, der angik Fængsel af første Grad, lavere Grad, kunde ikke appelleres, men alt, hvad der angik Fængsel af anden Grad eller derover, skulde kunne appelleres til Overkrigsretten. Naar man nu foreløbig udelader Appellinstansen, ligger det overmaade nær — forekommer det mig — at benytte denne Grænse mellem de Sager, for hvilke der skal bestikkes Forsvar af det offentlige, og af de andre, for hvilke dette ikke finder Sted, og jeg kan tilføje, at i alt andet salder den Grænse ogsaa sammen med Grænsen mellem den arbitrære Straffemyndighed og Krigsretten. Naturligvis kan der skønnes paa forskellige

Maade om, paa hvilket Punkt Grænsen skal falde, men jeg kan ikke se rettere, end at denne Bestemmelse er rimelig. — Jeg vil tillade mig at anbefale det ærede Ting, at dette Forslag søges fremmet. Der kunde jo være Anledning til at tage forskellige andre Punkter i den militære Retsspleje, der er ligesaa vigtige eller endnu vigtigere, med ind under Overvejelsen; men da jeg paa Forhaand er overbevist om, at det vil være meget vanskeligt hurtigt at naa til en Afgørelse deraf, tror jeg, at det eneste praktiske er at nøjes med det, som det efter af den Erfaring, jeg har, og de Samtaler, jeg har haft, ikke vil være vanskeligt at opnaa Entighed om.

J. C. Christensen: Paa Forhaand kan jeg ikke have nogen Mening om, hvor let og hurtigt dette Lovforslag kan gennemføres, eller hvilke Forhindringer der kunne komme, om man tog de andre Punkter med ind under Overvejelse, naar Forslaget behandles; men det er vist, at ved et saadant Forslag, som det her foreligger, ledes Tanken naturlig hen paa, om det ikke var muligt, saaledes som jeg ogsaa berørte under Finanslovens første Behandling, at faa oprettet en Appellinstans for militære Domme, og Tanken ledes jo saa meget mere naturlig og hurtigt derhen, som Tanken jo ogsaa var fremme i det oprindelige Forslag af 1850. Dette Forslag her er nemlig, som det jo meget rigtig blev bemærket af den ærede Forslagsstiller baade ved Forelæggelsen og nu, udarbejdet efter det Forslag, som blev forelagt i 1850 af Krigsminister Hansen. I dette Forslags §§ 87 og 88 indeholdes dette Forslag her omtrent ganske ordret; men i det store, vidløftige Forslag, som den Gang blev forelagt, var der jo netop ogsaa foreslaet en saadan Appellinstans for Domme, som ere faldne ved Krigsretten. Jeg tror, at naar man skal til at røre ved dette Forhold her, fordrer Offentligheden meget mere, at der er en saadan Appellinstans, end den fordrer egentlige Forsvarere ved selve Krigsretten. Det synes da ogsaa, at den ærede Forslagsstiller selv er klar derover, idet han sagde, at mange fra hans Side, som han havde talt med, ønskede en saadan Appellinstans indført. Derfor begærede jeg nu her Ordet for at bede om, at man tager under Overvejelse under Forhandlingens videre Gang, maafte i Udvalget, om det ikke er muligt at tage dette Punkt med. I Forslaget, som det blev forelagt 1850 af Krigsminister Hansen, var i § 116 en saadan Appellinstans foreslaet indrettet. Den Ret, som det blev foreslaet, skulde bestaa af 7 Medlemmer. En